

Bogdan Hrib

VÂNĂTOARE DE ASFINȚITURI PE STRADA 42

– povestiri –

Cuprins

Bicicleta roz	9
Ziua în care nu s-a întâmplat nimic	21
Moartea unui om de cultură	37
Vânătoare de asfințituri pe strada 42	65
Urmele pașilor ei	93

Bicicleta roz

Această poveste nu este o reclamă și nici nu este vreo invenție de-a mea...

Am trăit întâmplările anul trecut, prin vară, atunci când speram că toată activitățile mele obligatorii se stinseseră și voi putea să mă bucur în liniște de un pic de vacanță cu Sofia.

Dar nu a fost așa.

A început cam ca întotdeauna, cu soneria unui telefon. Telefonul meu mobil. Era Toni. Aveam numărul lui salvat în memoria aparatului. Așadar am răspuns ușor circumspect.

– Bonjour, stimabile. Cum e vremea pe la voi, prin nord?

– Bonjour. Vremea e minunată. Neașteptat, aș zice...

– Așadar? am încercat să trec la subiect; nu m-ar fi sunat doar pentru vreme și alte banalități. Care-i baiul?

A schimbat și el rapid tonul.

– Am o urgență. Și trebuie să mă ajuți.

– Trebuie?

– Te rog.

– Aha. Când?

– Acum. Ți-am trimis pe email biletul de avion. Deseară ajungi...

– Bine, dar...

– Sofia e încă la Londra. Nu poți să o invoci. Aia mică e în excursie la Bușteni. Câteva zile n-o fi foc să apari prin Copenhaga.

– Te-ai informat...

– Cu tine doar așa se poate. Te aștept la Kastrup. Ajungi pe la 20.45. Îți povestesc aici totul. Crede-mă, e foarte complicat.

– Ok.

Am renunțat rapid să mă împotrivesc.

Toni Demetriade e polițist. Comisar al Poliției Române. Detașat în Danemarca. Dacă are o urgență și mă sună pe mine – un fel de investigator freelancer pe piața underground, dar bun prieten de mulți ani – înseamnă că e ceva grav, chiar foarte grav. Oricum nu am altceva mai bun de făcut. Prin București toate sunt cu susul în jos...

Aeroportul nou al capitalei Copenhaga este pustiu.

Toni nu a precizat cât va dura vizita mea, dar biletul de avion avea specificată și cursa retur. O săptămână. Bagaje puține. Sofia mi-a urat drum bun și să mă uit după ceva reduceri la bibelouri de porțelan, Lulu mi-a cerut acuarele – că mi-ai mai adus de acolo și sunt tare bune!

Valiza sosește repede pe bandă și, la ieșire, Toni îmi ia geanta borțoasă de pe umăr – bătrânul laptop plus tona de hârtii și fuge spre poartă, după o strângere de mână fugară, dar fermă. E cu mașina. Are o Corsa bej, destul de rablagită. Niciodată nu a avut noroc să primească automobile mai ca lumea.

– Unde mă duci acum?

– În centru. Nyhavn. La Brooklyn Cafe. Locul obișnuit. Să te pun în temă la o bere.

– Ok.

Nu comentez nimic pe drum. E mult mai răcoare decât la București și prin geamul deschis mă bucur de briza cu aromă marină. E o seară de vară foarte luminoasă și liniștită. Spre centru începe să mai apară lume, dar nu atât de multă cum mă așteptam. Oare pe unde or fi turiștii? Sau poate că nu e luna potrivită, mai avem puțin până în august...

Se oprește lângă teatrul nou și, deși e seară, pune ceasul de parcare, din obișnuință. Brooklyn Cafe e goală pentru că aici nu bea nimeni bere în timpul săptămânii, doar vinerea și sâmbăta se produc excesele. Îmi stăpânesc un surâs cu gândul la obiceiurile civilizate ale danezilor. Pentru noi par din alte lumi.

Chiar la intrare, lângă cele patru trepteacompaniate de o balustradă din fier forjat, o bicicletă roz stă sprijinită de zid, într-o atitudine de supremă abandonare. Acum chiar mă pufnește râsul.

– Ce-i? tresare Toni, un pic mai crispat decât ar fi fost normal.

– Uite o biclă de pisi! Cred că n-am văzut niciodată în viața mea una roz!

Nu comentează și intră repede pe ușă, înaintea mea. Ciudat. În fundul cafenelei e un geam mare care are vedere spre o curte interioară cu geamlăcuri vechi, bordate de iederă cățărătoare; acolo avem o masă conspirativă, un pic izolată de celelalte. Chelnerița blondă ne salută, pe el cu un surâs complice, pe mine doar cu unul profesional. Toni cere direct, fără să mă întrebe, un Tuborg Classic mare pentru mine și o cafea pentru el.

Încet-încet încep să-mi pierd rădbarea. Nu zic nimic și sorb privind în gol prin paharul înalt. Berea Tuborg Classic e arămie și foarte amară. Simte că aștept explicațiile lui.

– Mda... cum ziceam...

– Nu ziceai, Toni. Chiar nu ziceai... Te ascult.

– Mi-e cam greu.

Îl privesc în ochi în lumina palidă a lămpilor cu becuri galbene. Ne știm de prea multă vreme. Nu pricep de ce se codește atât.

– Nu e simplu, Stelică. E jenant...

– Te ascult, Toni, și mai beau o gură de bere fiind convins că va trebui să-mi mai cumpere una cât de curând.

– Am o mare problemă.

– Ai. OK. Care naibii e?

– Păi... Nu știu să merg pe bicicletă.

– Pardon?! aproape mă înec cu o înghițitură mare și rece.

– Nu știu să merg pe bicicletă.

– Am auzit de prima dată. Și? Care-i problema?

– Asta-i problema.

Mă foiesc ca și când aș vrea să mă ridic și vărs paharul de bere. Se răstoarnă pe tăblie și lichidul zglobiu se scurge pe fața de masă, pe vârful pantofului meu drept și apoi, în fine, pe jos. Chelnerița intervine rapid șoptind: *No problem* și mânuind o cârpă uriașă. Toni tace. Eu îmi admir pantoful ud de bere și simt cum mă enervez tot mai tare.

– M-ai chemat aici pentru că nu știi să mergi pe bicicletă?

Mă privește ca un școlar prins cu copiuța în bancă.

– Nu chiar. Îți prinde bine o vacanță... N-am avut ce face. Aici toți merg pe bicicletă. E ciudat că eu nu. Până acum am inventat tot felul de pretexte, dar acum...

– Acum? Ce se întâmplă acum? Vă pun să patrulați pe biciclete prin parcuri? Hai, măi Toni, chiar îți bați joc de mine?! Vrei să spui că alergi șmenarul român prin Copenhaga pe bicicletă?... Despre ce naiba vorbim?

Nu răspunde imediat. Așteaptă câteva clipe. Mă știe. Nervii iritați țin puțin. Și oricum situația e atât de hilară încât nu va trece mult și mă va pufni râsul. Chelnerița aduce încă un pahar plin cu bere. Îmi zâmbeste amabil. Probabil că i-a făcut el vreun semn, pentru că eu nu am zis nimic.

– În fiecare week-end mă invită la picnic. Cu bicicletele. Undeva la nord de Copenhaga. La vreo zece-cinșpe kilometri. Ei merg toți acolo. Toată lumea. Toată secția. Eu nu pot să mă duc cu mașina.... E penibil.

Îl înțeleg. Cred că am început să zâmbesc în colțul gurii.

– Sunt și colege, Toni?

– Lasă-mă în pace! Nu e vorba de femei! Mă simt penibil că nu pot merge pe bicicletă. Te rog...

Deja cred că zâmbetul mi s-a întins până spre urechi.

– OK, la treabă. Se pare că ai hotărât că avem doar o săptămână.

– Mai puțin, sâmbătă mergem împreună la picnic. De probă... mergem amândoi. Deal?

– Deal.

Acum sunt vesel. Nu e nici o crimă. Nici o enigmă. Afară, lângă cafenea, bicicleta roz e tot acolo.

– Uite, n-a plecat, îi zic râzând și ridic telefonul deștept pentru o poză grăbită.

– Nu se prea fură pe aici, prin centru. Și e o bicicletă roz? Cui i-ar trebui?

– Furat, cine vorbea de furat? Ziceam că proprietara n-a plecat, o fi pe undeva prin preajmă. Mă întreb dacă se îmbracă tot în roz...

– M-ai făcut curios. Parcă ziceai că eu mă uit după fete...

– Tu, nu eu. Mă gândeam că îți poți găsi jumătatea... roz! O zână blondă și roz!

– Mă iei în răspar!

Ne urcăm în mașină. Mă cuprinde somnul. A fost o zi lungă. Sunt conștient că pe față mi se lățește încă un zâmbet amuzat. Auzi, am venit la Copenhaga ca să-l învăț să meargă pe bicicletă. La asta sunt buni prietenii...

Apoi am început să ne plimbăm prin cartier.

Bicicletele au costat enorm. Mă rog, a mea e doar un fel de împrumut, cineva din comunitate avea una pe care nu o folosea. Dar a lui e nou-nouță. Nu mă pricep la chestiuni tehnice, viteze, foi, lanțuri... Pe vremea mea, adică pe vremea cealaltă, aveam un Pegas Camping verde, modelul care se plia. Avea un fel de mâner la mijloc pe care îl roteai vreo două ture și cadrul se frângea în două. Am pățit-o de vreo câteva ori când, neatent fiind, nu am strâns până la capăt și m-am trezit că în timp ce roata din față mergea înainte, cea din spate fugea în stânga... Finalul era cu genunchii juliți. Amintiri...

Străzile din Hellerup sunt pustii. E un fel de zonă rezidențială, la nord de Copenhaga, un fel de Primăverii, dar mult mai mare și mult mai liniștită. Nu trec mașini prea des. Iar cele care mai trec sunt oficiale. În rest e paradisul rarilor bicicliști. Un loc minunat pentru antrenamente.

Întâi am început cu pornirea. Adică încălecarea și prima tură de pedale. Fără cădere laterală. Greu. Mai ales pentru că nu avem roți suplimentare pentru sprijin. Nu ar fi demne de funcția și vârsta lui Toni. De fapt cred că nici nu avem de unde să cumpăram. Aici, în Danemarca, toată lumea merge pe bicicletă de când se ridică în picioare pentru prima dată.

Rezolvăm în prima jumătate de zi cu pornirea.

Pauză la prânz și după o porție de spaghete plus o porție de vorbărie la desert (Mă întreb cum de a reușit să chiulească de la birou!) încercăm prima linie dreaptă. Reușește cam 7 metri după care pică spre stânga și pune picioarele jos bombănind. Reluăm iar și iar; îi tot povestesc despre concentrare și echilibru. Nu prea mă bagă în seamă. Cred că nu sunt credibil. Oricum eu nu m-aș crede...

A doua zi dimineață începem din nou. La prima oră. Pe la 11 și ceva, în timp ce reușise să adune metru după metru și se apropia de următoarea intersecție îl aud cum începe să urle în timp ce se dezechilibrează și după câțiva metri fără direcție se oprește într-un gard:

– Bicicleta roz! Bicicleta roz! Ai văzut? insistă masându-și antebrațul stâng cu palma dreaptă.

– N-am văzut nimic. Ești OK?

– Da. A trecut bicicleta roz pe strada alăturată, am văzut-o printre pomi...

– Aha, și? Cine era în șa?

– N-am apucat să văd.

– Era roz?

– Parcă.

Apoi am continuat lecțiile.

În ziua următoare a fost mult mai atent.

Am început să lucrăm la operațiunea numită frână. Avansam. Cam lent, dar avansam pe drumul cel bun. Îl simțeam atent și gânditor. Îl făcusem să se gândească la proprietara bicicletei roz. În capul meu chestiunea avea doar scopul de a-l ambiționa. Și cred că era și cam singur în Danemarca...

Dar nu a mai apărut bicicleta roz și enigmatică (presupun să) proprietară...